

Dacă are răbdare... ajunge

Luis este profesor la Școala de Ingineri din Țara Bascilor. Acum 20 de ani a început să simtă primele simptome ale sclerozei multiple. Și povestește că, deși nu ar fi dorit să aibă această maladie, a învățat să vadă lucrurile cu o atitudine pozitivă.

11.10.2013

M-am născut în Palencia. Am studiat la Colegiul Salle și la școala de Ingineri din Valladolid. Experiența

mea profesională a fost mereu legată de Universitate. Din 1994 lucrez ca profesor la Școala de Ingineri a Universității din Țara Bascilor.

Eu eram sănătos dar acum 20 de ani am simțit primele semne ale bolii mele, scleroză multiplă. Am simțit ceva dificultăți în timpul mersului. Mi-a trecut, până într-o zi când mi-am dat seama că problema era mai serioasă decât gândeam eu. Mă plimbam și la capătul a două ore picioarele au început să cedeze, am căutat un loc pentru a mă așeza pentru că simțeam cum cad.

Persoana care mă însoțea a plecat să caute o mașină. De atunci, perioada în care puteam merge a fost redusă puțin câte puțin...

Când am ajuns la Bilbao am avut parte de colegi buni. Eu eram nou în școală, și pentru tratamentul pe care l-am primit, mereu m-am simțit respectat și iubit. Cu cei mai

apropiați prin relațiile mele de muncă s-au născut prietenii. În fiecare an vin elevi noi. Mereu am fost mulțumit cu de ei, pentru munca lor academică și pentru tratamentul uman: anii când am folosit baston mergeam cu mașina la Universitate; când ajungeam în aulă mereu era cineva care mă ajuta să urc la catedră pentru a susține cursurile.

Acum merg în aulă în scaunul cu roțile și nu urc la catedră. În trecut foloseam un proiector dar acum aulele sunt echipate cu canale video și mi se pare mai ușor să țin cursurile.

De un an și jumătate am în plus și un cancer. În această perioadă, un coleg de muncă avea de asemenea cancer. Câteodată stăteam în biroul meu și vorbeam de toate. După câteva luni a murit, mi-a părut foarte rău. M-am bucurat să aflu că înainte de a muri a primit ungerea bolnavilor .

Suntem nouă frați și un frate de-al meu a murit de infarct acum patru ani, nu mă așteptam. Avem relații bune între noi; vorbim, ne sărbătorim ziua de naștere și încerc să merg la Palencia în fiecare an.

Am absolvit școala primară într-o școală condusă de călugări. La materia Religie am cunoscut viața lui Iisus. Apoi am citit scrierile lui Josemaría și am învățat de la el că Iisus nu este un personaj care deja a trecut ci că continuă să fie viu. Cu ajutorul cărților sale am trecut de la cunoașterea lui Iisus la tratarea Lui. Asta e ceea ce mă atrage la Opus Dei al cărui membru sunt de mulți ani.

Când cineva mă întreabă ce avantaje am să cunosc pe Iisus, îi spun să încerce și va descoperi el însuși răspunsul. Pe mine m-a ajutat să am o atitudine pozitivă față de viață, să știu să valorizez binele, să nu mă

plâng excesiv de dificultăți, să am răbdare...

Aș fi vrut să nu am această boală, dar am învățat să văd lucrurile într-un alt mod; nu mă plâng în fața lui Dumnezeu. M-a ajutat să am răbdare față de problemele serioase și această pace ajunge până la problemele minore ca așteptarea ascensorului. Acum folosesc acest timp de așteptare pentru a reflecta și a mă ruga pentru mine și cei din jur.

Această boală mă pune în situația de a încerca să fiu răbdător și îmi dă mai multă seninătate. Cu trecerea timpului am învățat că viața trece la fel ca ascensoarele, “cel care așteaptă disperă... dar dacă are răbdare ajunge”.

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/daca-are-rabdare-ajunge/> (01.04.2026)